

Dr Daniel K. Darko, Listy więzienne, Sesja 26, Zjednoczeni budujemy, List do Efezjan 4:1-16

© 2024 Dan Darko i Ted Hildebrandt

To jest dr Dan Darko w jego serii wykładów na temat Prison Epistles. To sesja 26, United We Build, Efezjan 4:1-16.

Witamy ponownie po wcześniejszym wykładzie, który mieliśmy na temat Efezjan.

Bardzo się cieszę, że zdecydowałeś się do nas dołączyć i że uczysz się z nami w tym cyklu wykładów Biblijnych Studiów. Czy nie zaczynasz zdawać sobie sprawy, tak jak ja, że im więcej czasu poświęcamy na studiowanie Słowa Bożego, tym bardziej czujemy się odświeżeni. Odkrywam to w trakcie tych wykładów, że wiele z tego, co mówię, jest mówione do mnie.

Wracając do tego, co Paweł robi w Liście do Efezjan, powinno nam to zawsze przypominać o duchu jedności, którego Bóg pragnie i oczekuje w swoim kościele. Omawiając koniec rozdziału 3 aż do pierwszej części rozdziału 4, zwróciłem waszą uwagę na doksologię i zakończyłem trzema pierwszymi wersetami rozdziału 4. Chciałbym teraz wrócić do czytania od tych wersetów i przejść do 16, a następnie będziemy mogli poświęcić czas na przyjrzenie się kwestiom, o których musimy wiedzieć z rozdziału 4 Listu do Efezjan, wersetów od 1 do 16. Więc jeśli masz przy sobie Biblię, możesz ją otworzyć .

Czytam z ESV, a wy możecie dołączyć — jedność ducha w więzi pokoju. Jest jedno ciało i jeden duch, tak jak zostaliście powołani do jednej nadziei, która należy do waszego powołania.

Jeden Pan, jedna wiara, jeden chrzest, jeden Bóg i Ojciec wszystkich, który jest ponad wszystkimi, przez wszystkich i we wszystkich. Ale każdemu z was została dana łaska według miary daru Chrystusowego. Dlatego, jak powiedziano, wstępując na wysokość, poprowadził jeńców i dał dary ludziom.

Co oznacza powiedzenie, że wstąpił? Ale zstąpił także do niższych regionów, do ziemi. Ten, który zstąpił, jest Tym, który też wstąpił wysoko ponad wszystkie niebiosy, aby napełnić wszystko. I dał apostołów, proroków, ewangelistów, pasterzy i nauczycieli, aby wyposażyć świętych do dzieła posługiwania, do budowania ciała Chrystusowego, aż dojdziemy do jedności wiary i poznania Syna Bożego, do męskiej dojrzałości na miarę wielkości pełni Chrystusa, abyśmy już nie byli dziećmi, miotanymi przez fale i unoszonymi przez każdy wiatr nauki przez chytryść ludzką, przez podstęp w zwodniczych zamysłach.

Raczej, mówiąc prawdę w miłości, mamy wzrastać pod każdym względem w Tego, który jest Głową, w Chrystusa, dla którego całe ciało, zespolone i utrzymywane razem przez każdy staw, w który jest wyposażone, gdy każda część działa prawidłowo, sprawia, że ciało rośnie, aby budować siebie w miłości. Przepraszam za moje niezdarne czytanie tutaj. Przyjrzelśmy się już pierwszym trzem wersetom Efezjan 4.

Więc pozwólcie, że zacznę zwracać waszą uwagę na kilka kluczowych rzeczy, ponieważ wiąże się to z tym, o czym będziemy teraz mówić. Paweł wprowadza etyczną część listu i zaczyna poruszać temat etyki i tego, co kościół musi zrobić, aby zachować jedność. Wyraźnie podkreśla, że ta jedność jest duchowa i musi być zachowana w tej więzi jedności.

Podkreślenie niektórych z tych elementów jakoś go zbiło z tropu, a potem zaczął mówić o wspólnych cechach, które je łączą. Więc jego intencją było prawdopodobnie podjęcie etyki i przejście dalej, ale nagle zaczął zdawać sobie sprawę, że jeśli wzywam cię, abyś robił wszystko z zapałem, użył wyrażenia utrzymaj, zrób wszystko, co w twojej mocy, aby utrzymać tę jedność. Nagle poczuł, że powinien dać im jakąś podstawę do tej jedności.

I tak zaczął rzucać czymś, co uważam za bardzo wzbogacające pod względem pamięci. Podkreśla siedem wspólnych rzeczy, które dzielą, które powinny ich zachęcać jako podstawę tej jedności. Jest jedno ciało.

Powiedział im na początku w Liście do Efezjan, że zarówno Żydzi, jak i poganie są teraz członkami jednego ciała. Mówi, że jest jedno ciało, mianowicie ciało Chrystusa. Jest jeden duch.

Jeśli pamiętacie, wszyscy zostali zapieczętowani przez Ducha Świętego. Duch działa w nich. Modli się, aby mogli być wzmocnieni w swoim wewnętrznym człowieku przez Ducha.

Mówi, że jest jeden duch. Wszyscy to dzielą. Wszyscy są powołani do jednej nadziei.

Pamiętasz, że mówi o dziedzictwie i wspomina również, że teraz stali się współuczestnikami obietnic. Mają jedną nadzieję. Mają jednego Pana, Pana Jezusa Chrystusa, który jest środkiem, przez który Żydzi i poganie stali się jednym, który zapłacił najwyższą cenę na krzyżu, aby byli jednym.

I jest jedna wiara, jedno przekonanie, jedna wspólna doktryna założycielska. Jezus Chrystus przyszedł, aby umrzeć za grzeszników takich jak my. I wszyscy, którzy wierzą i przyjmują Go jako swojego Pana i osobistego zbawiciela, znajdą zbawienie i będą należeć do społeczności Boga.

Jeden chrzest. Jeden chrzest to jedno z pytań, jeden z problemów, którym przyjrzymy się później. Co to oznacza? Czy jeden chrzest oznacza, że wszyscy zostaliśmy zanurzeni? Czy jeden chrzest oznacza coś innego? I jest jeden Bóg i Ojciec wszystkich.

To jest to, co dzielimy. I to nie jest ostatnie na liście. On wymienia wszystkie te rzeczy i mówi, a jednak jest też jeden Bóg, który jest ojcem wszystkich.

Dzielimy się pierwszymi sześcioma rzeczami, a on wymienia je jako jedną. Przed wszystkimi stawia słowo jeden. Jest jeden ten, jeden tamten, jeden tamten, jeden tamten, aby podkreślić jedność.

A potem, na koniec, umieszcza to w kontekście relacji. Jest jeden ojciec wszystkich. Jesteśmy jedną rodziną.

Na podstawie tych siedmiu cech wspólnych kościoł powinien zrozumieć, że istnieje każda podstawa, która jest potrzebna, aby jedność zwyciężyła. Ale do czego odnosi się jeden chrzest? Istnieje kilka poglądów. Jeden mówi, że chrzest, który oznacza zanurzenie, wzywa do zanurzenia.

Powiedzieć, że każdy chrześcijanin został ochrzczony przez zanurzenie. I to jest jedna rzecz, którą wszyscy dzielimy. Słowo chrzest oznacza zanurzenie.

Ale słowo to niekoniecznie oznacza zanurzenie w wodzie, przez wodę lub zanurzenie w wodzie. Słowo to dosłownie oznacza zanurzenie. Tak więc czasownik to zanurzyć, zanurzyć, zanurzyć.

We wczesnym chrześcijaństwie jest to język używany do chrztu, ponieważ chrzest robił właśnie to: zanurzał ludzi w wodzie. Ale to nie było jedyne zastosowanie chrztu w Nowym Testamencie, jak go znamy. Więc kiedy Paweł mówi, że mamy jeden chrzest, uczeni debatuja, do czego się odnosi.

Bo wiesz co? To nie mogłaby być ciekawa rozmowa między prezbiterianinem a baptystą, prawda? Bo jeśli powiemy, że mamy jedną wspólną cechę, a mianowicie chrzest przez zanurzenie, a prezbiterianin powie, wiesz, miałem na głowie dzban z wodą. Och, nie mówiąc o moich katolickich przyjaciółach. Wtedy mówimy, że nie mamy tej wspólnej cechy.

Czy to jest problem? To właśnie tutaj staje się interesujące w dzisiejszej nauce, ponieważ protestanccy uczeni i katolicki uczeni robią wiele rzeczy razem. Studiujemy razem; dzielimy się pomysłami razem; czytamy nasze odkrycia razem i współdziałamy na wielu platformach razem. Właściwie czasami chciałbym, aby nasze kościoły wiedziały, że uczeni naszych różnych wyznań spędzają ze sobą tyle czasu.

Spędzam może dwa lub trzy razy w roku spotkania z ludźmi z tak wielu wyznań, poza moją własną afiliacją konfesyjną. Więc czy jeden chrzest oznacza, że nie mamy nic wspólnego, jeśli ktoś miał pokropienie lub coś innego? Pomyśl o tym. Więc nacisk na chrześcijański chrzest przez zanurzenie staje się tutaj problemem.

Teraz, gdy wiemy, że słowo oznacza zanurzenie. Ale co jeśli jeden chrzest oznacza po prostu chrzest w imię Ojca, Syna i Ducha Świętego? Czy to rozwiązuje problem? Czy też jest to sprytny sposób, aby zadowolić wszystkich? Wiecie, kiedy podnosimy kwestię chrztu i tego, jak go wykonujesz, jako główny punkt dyskusji, często tracimy z oczu kilka rzeczy. Baptysta spędzi dużo czasu, chcąc kłócić się z prezbiterianinem o to, jak powinien wyglądać chrzest.

W rzeczywistości zauważyłem w moim własnym doświadczeniu ze studentami w dość niedawnych latach, kiedy miałem okazję uczyć teologii jako części mojego obciążenia kursowego, jako badacz Nowego Testamentu, który interesuje się starożytnymi tekstami poza tekstem Nowego Testamentu, lubię czytać teksty takie jak Didache. I tak zwróciłem uwagę studentów na Artykuł 7 wczesnego dokumentu kościelnego, który został napisany pod koniec pierwszego wieku lub na samym, bardzo wczesnym etapie drugiego wieku. Artykuł 7 Didache przepisuje formułę chrztu i sposób, w jaki chrzest powinien być przeprowadzany.

Już pod koniec pierwszego wieku napisano, że jeśli woda jest tak zimna, można ją ogrzać. Uważałem to za świetne. Napisano, że jeśli nie ma bieżącej wody, można ją umieścić w formie basenu.

Powiedziałem, że to wspaniałe. A potem szybko zdałem sobie sprawę, że niektórzy moi studenci pochodzą z kościołów, które są przeciwne chrzczeniu ludzi w baptysteriach. Więc to nie są dobre wieści.

Cóż, mówię, nie mówię, że pierwsi ojcowie kościoła mówią, że możemy to zrobić. Jeśli woda jest zimna, dla dobra tych z nas, którzy dorastali w Afryce, proszę, utrzymajcie ją w cieple. To w porządku.

A potem przepisali, że jeśli woda w okolicy jest ograniczona, mogą wylewać wodę na głowy ludzi, jak to ma miejsce w Kościele Prezbiteriańskim i Kościele Katolickim. Przepis jest jasny wcześniej w tym samym Artykule 7, że powinno to być zanurzenie. Następnie podaje warunki, dla których istnieją wszystkie te inne sposoby.

Ale jedno jest jasne: chrzest powinien być w imię Ojca, Syna i Ducha Świętego. To prowadzi mnie do pytania: kiedy mówimy o jednym chrzcie w Efezjan 4, o czym mówimy? Czy chodzi o sposób przeprowadzania chrztu? Czy o słowa, które są używane w chrzcie, czy mówimy: ja ciebie chrzczę w imię Ojca, Syna i Ducha Świętego. Co się dzieje? Nie wiemy.

I w rzeczywistości będziemy spekulować, twierdząc, że wiemy. Ale niektórzy argumentowali, że chrzest tutaj powinien być postrzegany bardziej jako odniesienie do dzieła Ducha i zjednoczenia lub zjednoczenia z Chrystusem, ponieważ mamy jasne fragmenty w Nowym Testamencie, w których Paweł mówi o byciu ochrzczonym w Duchu, jak 1 Koryntian 12, 13. Następnie mamy chrzest Ducha, który jest umieszczony w kontekście zjednoczenia z Chrystusem.

Pokażę ci te fragmenty później. Coraz bardziej, co wydaje się mieć więcej sensu, to jeden chrzest, być może będąc jakimś rodzajem wyrażenia, którego używam tam jako łacińskiego wyrażenia jako terminus technicus, jakiegoś rodzaju wyrażenia, które mówi, że wszyscy otrzymaliśmy jedno nawrócenie, wszyscy doszliśmy do jednej wiary w Pana Jezusa Chrystusa, wszyscy przeszliśmy przez jedną inicjację chrześcijańską lub wszyscy przeszliśmy przez jeden rytuał oczyszczający poprzez chrzest. Jaki rodzaj chrztu? Muszę być z tobą szczerzy, nie wiem.

Możliwe, że większość wczesnego kościoła chrzciła przez zanurzenie. Ale teksty takie jak Didache mówią mi również, że już w tamtych czasach przepisywali opcje. Jeden chrzest będzie wyraźnie rozumiany przez wczesny kościół.

To nie będzie dla nich tak dwuznaczne, jak dla nas. Co zatem oznacza to słowo? Jest mało prawdopodobne, że odnosi się do chrztu w Duchu, ponieważ nie mamy tutaj takiego kontekstu. Ale chrzest jest powiązany z poczuciem jedności i zdecydowanie jest rytuałem, który był częścią wczesnego kościoła i przez który przechodzili wszyscy członkowie.

Na przykład, gdy słowo to jest użyte w odniesieniu do chrztu w 1 Liście do Koryntian 12-13, brzmi ono: Bo w jednym Duchu wszyscy zostaliśmy ochrzczeni w jedno ciało, Żydzi, Grecy, niewolnicy, czy wolni, i wszyscy zostaliśmy napojeni jednym Duchem. Jeśli zapytasz o kontekst tego konkretnego fragmentu, jako pierwszy powiem ci, że Paweł omawia dary duchowe. Tak więc Duch jest wszędzie.

Kontekst tego słowa w Liście do Efezjan to poczucie jedności i to, co mają wspólnego. Więc nie sądzę, żeby Duch był tym, co jest tutaj grane. Nawet jeśli niektórzy z moich charyzmatycznych przyjaciół mogą się ze mną nie zgadzać, szanuję ich poglądy na ten temat.

Po prostu nie sądzę, że to właśnie dzieje się w tym konkretnym tekście. Kiedy Paweł używa tego słowa gdzie indziej w Galatach, używa go w kontekście jedności, gdzie stawką były kwestie Żydów i pogan, i tak naprawdę mówił o tym, co ich łączyło. Ale nawet tutaj przeczytajmy tekst.

Bo w Chrystusie Jezusie wszyscy jesteście synami Bożymi przez wiarę, bo wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa. Nie ma już Żyda ani Greka.

Nie ma niewolnika ani wolnego. Nie ma mężczyzny ani kobiety, bo wy wszyscy jesteście jednym w Chrystusie Jezusie. A jeśli jesteście Chrystusem, to jesteście potomstwem Abrahama, według obietnicy.

Tutaj widzimy poczucie jedności, ale jeśli się ze mną zgodzisz, sposób użycia słowa chrzest jest tutaj również niejednoznaczny. Może odnosić się do chrztu przez zanurzenie w Chrystusie. Tak więc wszystkie te inne odniesienia nie pomagają nam za wiele.

Jeden chrzest odnosi się prawdopodobnie do chrztu chrześcijańskiego, który obejmuje proces nawrócenia. Mogę być gotowy wystawić szyję, aby powiedzieć, że myślę, że może odnosić się do większego zanurzenia, ale nie sądzę, aby wczesny kościół wykluczał inne formy chrztu, jak wspomniałem w tekście artykułu Didache 7. Paweł przejdzie dalej, aby zapewnić teologiczne podstawy jedności. Teologiczne podstawy jedności będą interesujące, ponieważ tutaj widzisz dwie struktury.

Pierwsza część, czyli rozdział 4, wersety 7 do 10, podkreślił fakt, że Chrystus jest dawcą darów. Chrystus daje łaskę. I co ciekawe, Paweł nawet nie używa słowa charyzma w Liście do Efezjan.

Słowo dar jest używane w 1 Liście do Koryntian i gdzie indziej. Następnie, w drugiej części, skupi się na wyposażeniu świętych jako bardzo ważnej teologicznej ramie, która powinna pokierować resztą rozmowy, gdzie poprosi ich, aby poważnie traktowali pewne konkretne kwestie moralne w sposób, w jaki żyją swoim chrześcijańskim życiem. Przyjmijmy więc tutaj podstawową strukturę.

Od wersetu 7 do 16 Paweł zwraca uwagę na fakt, że łaska jest dana każdemu członkowi społeczności. A łaska jest dana przez Pana. Ten Pan dał różne dary.

Nie dał każdemu tych samych darów. A dary zostały dane, aby wyposażyć świętych. Teraz, jest bardzo interesujące, aby przyrzeć się niektórym z tych fragmentów tutaj, ponieważ niektóre z nich stwarzają nam wiele problemów.

Więc wybaczcie mi, przeczytałem ten fragment kilka minut wcześniej, ale wybaczcie mi, pozwólcie mi przeczytać tylko niektóre części tego fragmentu, które zasługują na poważne rozważenie. Na przykład z wersetu 7: Lecz każdemu została dana łaska według miary daru Chrystusowego. Dlatego powiedziano, że gdy wstąpił na wysokość, poprowadził zastęp jeńców i rozdał dary ludziom.

I muszę zadać pytanie, mówiąc, że wstąpił, co to znaczy? Ale że również zstąpił. Ale skupmy się na wersecie 8. Kiedy wstąpił na wysokość, poprowadził zastęp jeńców, całe mnóstwo jeńców i rozdał dary ludziom. Ten konkretny wers, który wydaje się być cytatem z jednego z Psalmów, dał uczonym wiele do omówienia.

Pozwólcie, że pokażę wam kilka z nich, a postaram się wyjaśnić to tak prosto i bezpośrednio, jak to możliwe. W Psalmie 68, 18, z którego zdaniem uczonych pochodzi ten cytat, czytamy: Wstąpiłeś na wysokość, prowadząc zastęp jeńców w swoim orszaku i przyjmując dary od ludzi, nawet od buntowników, aby Pan Bóg mógł tam zamieszkać. Jeśli porównamy to z Testem Efezjan, Test Efezjan brzmi: Gdy wstąpił na wysokość, poprowadził zastęp jeńców i rozdał dary ludziom.

Co oznacza powiedzenie, że wstąpił? Ale że zstąpił także do niższych regionów, do ziemi. Ten, który zstąpił, jest tym, który również wstąpił wysoko ponad wszystkie niebiosy, aby mógł wypełnić wszystko. Jeśli przyjrzesz się temu testowi, uczeni spędzają dużo czasu, próbując faktycznie złożyć w całość podobieństwa i różnice.

Więc jeśli śledzisz ten wykład na wideo, a nie na audio, zachęcam cię, żebyś przez chwilę spojrzął na obraz, który przedstawiłem, i po prostu zanotował niektóre podobieństwa i różnice, które możesz zaobserwować. Wstąpiłeś na wysokość. Zauważ to.

Gdy wstąpił na wysokość, zauważ, że. I przyjmując dary między ludźmi.

Psalm 68. Zauważ test Efezjan. Dał dary ludziom.

Więc co się dzieje? Więc co się dzieje? Jeśli przyjrzesz się temu uważnie, ci, którzy śledzą tę serię w wersji audio, zobaczą, że jeśli Paweł bierze z tego psalmu, zmienia podmiot z drugiej osoby you w psalmie na trzecią osobę he w Efezjan. W psalmie dowiadujemy się, że używa odniesienia do ludzkości w liczbie pojedynczej, a w Efezjan słowo anthropos jest używane w liczbie mnogiej dla istot ludzkich. Zdajesz sobie również sprawę, że w psalmie mówił o otrzymywaniu darów, a w Efezjan dawał dary.

Tak więc, jeśli przeczytasz komentarze, zobaczysz wiele dyskusji na ten temat. Niektórzy pytają: To jest test żydowski. I w związku z tym, jaki sens miałyby dla czytelników pogan, gdyby Paweł cytował Psalm lub jakoś je przerabiał? Ja patrzę na to w ten sposób.

Można myśleć w tych kategoriach, ale warto też wiedzieć, że dla Pawła może to być dobry schemat do pracy. Czy tak właśnie odbierają to jego czytelnicy, ponieważ ten sam schemat może również komunikować się z czytelnikami lub nawiązywać do rzeczy, które zrozumieliby. Mam taki zwyczaj, chociaż lubię wierzyć, że jestem młodym człowiekiem. Mam zwyczaj czasami w swoim kazaniu zatrzymywać się w środku kazania i odnosić się do niektórych wersów popularnych hymnów lub popularnych współczesnych piosenek.

Wiedząc, że są zaznajomieni z ludźmi, wywołują pewne poczucie wiary lub elementu. A jeśli Paweł to robi, to robi to, aby nadać kształt temu, co robi. Innym sposobem patrzenia na to są testy rabiniczne, a my faktycznie mamy sytuację, w której ten psalm jest interpretowany i reinterpretowany w różnych kontekstach.

A sposób, w jaki rabini stosują metody egzegetyczne, jest nieco inny od metod egzegetycznych, których używamy dzisiaj. Mogą więc pracować z testem, aby przekazać znaczenia, które są bliskie temu, co dzieje się w Liście do Efezjan. Niektórzy interpretowali ten test nawet w odniesieniu do Mojżesza wstępującego na góry, aby zabrać prawo i schodzącego, aby przynieść prawo z powrotem ludziom.

Niektórzy rabini faktycznie pracowali z takim testem, jak wiemy z niektórych żydowskich testów. Co jeszcze może to przywołać u czytelników Efezu? Jeśli czytelnicy Efezu nic nie wiedzą o tym psalmie, uważamy, że może być też jakiś rezonans z tym, co dzieje się w tym teście. To sprawiłoby, że to, co mówi Paweł, byłoby idealne dla Konkursu Azji Mniejszej.

Więc Paweł mógłby użyć tego, aby uzyskać tutaj element podwójnego miecza. Jedną z rzeczy, które tu znajdziesz, jest to, że przedstawia Chrystusa jako zwycięskiego króla, jakby szedł do obozu wroga, podbijał go, zdobywał łupy, miał ich pod dostatkiem i stamtąd uwalniał swoje dary. Gdyby Paweł miał zinterpretować Psalm 68, nie byłoby to tak bardzo odległe od tego, czego oczekivalibyśmy od pisarza z pierwszego wieku.

Ale możliwe jest też, że psalm jest tylko w głębi jego umysłu i działa poprzez jego własne ramy. Mówię o tym wszystkim i wiele stron jest poświęconych na wyjaśnienie tego wszystkiego, ponieważ musisz zrozumieć, dlaczego te dwa lub trzy wersy w niektórych Bibliach są wcięte jako cytaty w twojej Biblii. Są wcięte, ponieważ tłumacze uważają, że może to być cytat z Psalmu 68, który jest przerabiany w tym konkretnym konkursie.

Chcesz wiedzieć, że cytat nie jest dokładny, ale możliwe, że Paweł go zna. To prowadzi nas do następnego pytania. Co oznaczają niższe części świata? Ten, który wstąpił, zstąpił i udał się do niższych części ziemi, co to oznacza? Cóż, istnieją różne poglądy.

Jeden z poglądów wczesnych ojców kościoła głosi, że odnosi się to do świata podziemnego. Że Jezus poszedł do świata podziemnego i pokonał siły zła. Udał się do Hadesu, wziął jeńców, powstał jako zwycięski król i dał dary swojemu ludowi.

Drugi pogląd odczytuje to jako odniesienie do wcielenia i śmierci Chrystusa. W tym ujęciu mówi się, że zstąpienie odnosi się w rzeczywistości do zstąpienia Chrystusa do naszego świata. Jedynym problemem z tym poglądem jest jednak to, że ten, który

zstąpił, jest również tym, który wstąpił, a gdy przyjrzesz się, jak to działa, odwraca wcielenie do góry nogami.

Odwraca wcielenie i wniebowstąpienie niemal na zewnątrz w dół. Ale czy to możliwa aluzja? Niektórzy uczeni twierdzą, że tak. Inni twierdzą, że odnosi się to do przyjścia Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy.

On zstąpił, a Ten, który wstąpił w dniu wniebowstąpienia, zstąpił, a On zstąpił w dniu Pięćdziesiątnicy, aby dać dary. Wiecie, my, charyzmatyczni i zielonoświątkowi przyjaciele, mówimy po prostu hallelujah, chwała Bogu za to.

Nie umniejszając znaczenia Pięćdziesiątnicy. Musimy po prostu uważać, aby nie znaleźć czegoś, czego nie ma, ponieważ wydaje się, że to sprawia, że znajdujemy potwierdzenie pewnych rzeczy, w które wierzymy. To złożona sprawa, na której uczeni spędzają dużo czasu, dyskutując.

Właściwie, wczoraj wieczorem, patrzyłem znowu na to, co mówił jeden z moich kolegów, i zauważyłem, że niektóre rzeczy, które podkreśliłem w tej książce, kiedy czytałem ją po raz pierwszy, i inne rzeczy, na które patrzę teraz, i pytam siebie, dlaczego jest tak skomplikowana? Ponieważ chcemy zrozumieć, co jest tak trudne. Ale jaki jest ogólny cel? Ogólnym celem jest przedstawienie zwycięskiego Chrystusa. Wszchemocnego Chrystusa.

Rozdawanie darów ludziom, których nie mogą dotknąć siły zła. Obraz tego, który pokonał zwierzchności i moce i sprawował swoje najwyższe panowanie oraz jego zdolność do stawiania ich na ich miejscu, dając dary, aby gdy daje dary, delegował tych, którym daje dary, aby mogli funkcjonować bez przeszkód, nieprzerwanie przez dary i łaskę, które im dał. Teraz, jeśli Paweł przerabia Psalm 68, co jest wystarczająco uczciwe, będzie również rezonans z tym, co mówi w HR Meinl, ponieważ w HR Meinl, gdzie byliby ci czytelnicy, wiemy, że kilka bóstw Apican ma motyw podziemi, ducha podziemi i potężnego ducha podziemi i jak czasami duchy podziemi są obawiane ze względu na ich zdolność do czynienia dobra lub zła, gdy ich wyznawcy są mili i składają im właściwe ofiary i przychodzą po właściwą pomoc.

Czy Paweł, który jest tego świadomy i mieszkał w Efezie od dwóch do trzech lat, rzeczywiście myśli, że może przedstawić czytelnikom obraz, który zrozumie, że Chrystus pokonał wszystkie moce, zwierzchności i moce, nawet te w podziemiu, i wznosił się wysoko, a teraz dał dary swojemu ludowi, a jego lud może wykorzystać dary wiedząc, że te moce nie mogą się im przeciwstawić. Czy to się dzieje? Z pewnością znajduję dwóch lub trzech ostatnich komentatorów tego tematu myślących w tych kategoriach i muszę przyznać, że w moich ostatnich pismach również skłaniałem się ku temu. Wybitnym posiadaczem tego poglądu jest Clint Arnold, który pisze, że niższe części ziemi mają największy sens w każdym kontekście religijnym pierwszego wieku, jeśli są interpretowane jako wyraz świata lub Hadesu.

Tematyka podziemnego świata jest widoczna w Efezie i zachodniej Azji Mniejszej, gdzie czczono różne bóstwa podziemnego świata. Najbardziej widoczna była bogini Hekate, bogini czarów i magii. Tak więc, Paweł może w istocie mówić, że zszedł tam, wziął ich w niewolę i na tej podstawie teraz może obdarowywać swój lud.

I tak dawał dary i nazywał konkretne dary. Dawał niektórych, aby byli apostołami. Dawał niektórych, aby byli prorokami.

Dał niektórych, aby byli ewangelistami. Dał niektórych, aby byli pastorami i nauczycielami. Co oznaczają te słowa? Musimy wiedzieć, co one oznaczają.

Przyjrzyjmy się zatem apostołom. Odniesienie do tytułu apostoł znajdujemy w szczególności w Liście do Efezjan, w odniesieniu do założenia kościoła. To była kluczowa część w założeniu kościoła.

W rozdziale 3, wersecie 5 Listu do Efezjan są oni nawet określani mianem świętych apostołów. Wiemy, że uczniowie Jezusa są określani mianem apostołów. Paweł uważa się za apostoła, ale kwalifikuje się jako najmniejszy ze wszystkich.

Tak więc apostołowie mogliby tutaj odnosić się do postaci takich jak Paweł, jak pierwsi uczniowie Jezusa, którzy byli fundamentem w formowaniu wczesnego kościoła. Paweł powiedziałby zatem, że Bóg dał niektóre z tych darów, aby być apostołami, nie wspominając o fakcie, że słowo mogłoby również odnosić się do tych, którzy są posłani.

Ale najprawdopodobniej skłania się ku tym konkretnym ludziom, którym udzielono tej łaski, by pracowali w tej roli jako fundamentalni przywódcy w Kościele wczesnochrześcijańskim. Jeśli chodzi o proroków, nie odnosi się to tutaj do proroków Starego Testamentu, ale do proroków z czasów Pawła. Jako ludzi, którzy są pobudzani przez ducha, by mówić.

Duch zazwyczaj objawia tym ludziom pewne tajemnice dla zbudowania kościoła. Powiniennem podkreślić zbudowanie, ponieważ mówimy tutaj o darach. Paweł nie używa tutaj słowa prorok, odnosząc się do swoich wróżbitów.

Słowo prorok nie odnosi się tutaj do tego, co znajduję we współczesnym chrześcijaństwie, czy jesteśmy w Afryce Zachodniej, czy we Wschodniej Afryce, czy w jakiejś części Ameryki Łacińskiej, gdzie ktoś mówi, że jestem prorokiem. A ty, młoda damo, znam kolor twojej bielizny. Po co? Po co? Co to znaczy? Dlaczego Bóg objawia ci kolor czyjejś bielizny? Prorocy tutaj otrzymują tę bosko natchnioną wiedzę, aby budować i budować kościół.

Czasami mogą mieć przewidywalne cechy w swoim przesłaniu, ale najczęściej otrzymują przesłanie, aby je przekazać jako boskie wypowiedzi. Ewangelisci to szczególnie ludzie, którzy są wyposażeni, aby chodzić z miejsca na miejsce i głosić ewangelię. Dosłownie słowo to odnosi się do tego, który przynosi dobrą nowinę.

A w Nowym Testamencie mamy właściwie tylko dwa inne miejsca, w których użyto tego słowa. W Dziejach Apostolskich, odnosząc się do Filipa i jego córek, oraz w 2 Liście do Tymoteusza, gdzie Paweł prosi Tymoteusza o pracę ewangelisty, powinienem powiedzieć, że niektórzy moi koledzy uważają, że Paweł tego nie napisał. Najtrudniejszym do rozważenia z listy tego daru jest odniesienie do pastorów i nauczycieli.

Ponieważ, jak widzisz w swoim angielskim tłumaczeniu, te słowa są połączone przez końcówkę spójnika pokrewnego. Ale w greckim jest to trudniejsze. Dzieli jeden artykuł.

I tak, druga część, część nauczyciela, nie ma rodzajnika, podczas gdy wszystkie poprzednie dary mają rodzajniki. Tak więc, pytanie zostało podniesione: czy to jest jedna osoba? Czy są dwa dary? Czy pastor ma być nauczycielem? Co jeśli ktoś jest nauczycielem, a nie pastorem? Czy ma dar wymieniony tutaj? Co się dzieje? Cóż, spróbujemy przyrzeć się, czym on jest. Jak wspomniałem kilka minut temu, te dwa mają jeden rodzajnik i jest on połączony spójnikiem.

Niektórzy komentatorzy twierdzą, że tak jest, ponieważ poprzednie trzy dary odnoszą się do pracowników chrześcijańskich. Apostołowie, prorocy i ewangelisci nie są nieruchomi. Prawdopodobnie dużo się przemieszczają, a może dlatego, że pastory i nauczyciele są bardziej nieruchomi.

Dlatego są one definiowane jednym artykułem połączonym ze sobą końcówką spójnikową, jakby wydawały się jedną rzeczą. Tak więc w tym sensie różnica polega na tym, jakie dary czynią kogoś nieruchomym, a jakie dary czynią kogoś wędrownym mówcą lub pracownikiem. Cóż, niektórzy twierdzą również, że odnoszą się one do tych samych osób z dwoma darami.

Dlatego ta konkretna część dyskusji staje się nieco skomplikowana. Pozwólcie mi zwrócić waszą uwagę na kilka rzeczy. Pastor lub słowo tłumaczone jako pastor to dosłownie słowo pasterz.

Słowo pasterz nie jest słowem nowym w ówczesnym słowniku. Wiemy, że pasterz jest używany jako metafora przywódców religijnych na starożytnym Bliskim Wschodzie. Jeśli czas pozwoli, podam kilka przykładów. Bóg jest nawet przedstawiany jako pasterz w niektórych testach ST, na przykład jako ich ulubieniec.

Ten, którego znasz bardzo dobrze, to Pan jest moim pasterzem. Nie będę niczego potrzebował. To też lubię.

Pasterstwo lub pastorstwo w 1 Piotra 5 jest w rzeczywistości powiązane ze wzmianką o starszych. Więc jeśli miałbym rzucić wam najstarsze odniesienie, pamiętajcie, że w psalmie Pan jest moim pasterzem. Nie będę niczego potrzebował.

Cecha ta polega na tym, że pasterz prowadzi owce. To on sprawia, że owce kładą się. I to on prowadzi je nad spokojną wodę, wysyła je we właściwe miejsca.

On jest również tym, który przywraca ich duszę i prowadzi ich właściwymi ścieżkami. W Księdze Izajasza 40, wersecie 11, pasterz karmi trzodę. On wziął nas, baranka, w swoje ramiona z czułą troską i nosił na swoim łonie.

On łagodnie prowadzi ich, jak matka prowadzi swoje owce. Tak więc, mówiąc o pastorach lub pasterzach, nie jest to dalekie od pracy nauczyciela. Jeśli pomyślisz o metaforze przywódcy religijnego karmiącego ich słowem Bożym, może to obejmować pewne instrukcje.

Nie oznacza to w żaden sposób, że nie są to dwa dary. W rzeczywistości jestem bardziej skłonny sądzić, że niektórzy ludzie mogą mieć dary bycia pastorami i nauczycielami. Ale mogą być też inni, którzy są pastorami, ale nie są dobrymi nauczycielami.

I są niektórzy nauczyciele, którzy mogą nie być pastorami. Pastorzy, którzy nie są dobrymi nauczycielami. Nie polecałbym ich gorąco, aby byli starszymi pastorami.

Ale jeśli jesteś liderem kościoła, który podąża za tą nauką, zdecyduj się na to. Chcę tylko dokonać tego rozróżnienia. Druga część tego konkretnego fragmentu, która mówi o darach, to wyzwanie, z którym się mierzymy, próbując zrozumieć wersecie 12.

Dał apostołów, proroków, ewangelistów, pasterzy i nauczycieli, aby wyposażyć świętych do dzieła posługiwania w budowaniu ciała Chrystusa, aż wszyscy osiągniemy jedność wiary w poznaniu Syna Bożego, ku dojrzałej męskości do miary wielkości pełni Chrystusa. Jakie mają być dary? Istnieją dwa poważne poglądy, powinienem powiedzieć znaczące poglądy w sposobie, w jaki to rozumiemy. Jeden pogląd zakłada lub pochodzi z punktu tego, co nazywamy kapłaństwem wszystkich wierzących, a mianowicie, że wszystkim jednostkom dane są dary w celu budowania kościoła.

W tym sensie w rozdziale 4 Listu do Efezjan, wersecie 12 czytamy, że święci są wyposażeni i to oni są wyposażeni do dzieł służby, aby budować ciało Chrystusa. Słowo przetłumaczone dosłownie jako budować w języku angielskim jest językiem architektonicznym do budowania. Tak więc w tym sensie święci są wyposażeni i są wyposażeni do dzieł służby.

Ci, którzy wierzą w kapłaństwo wszystkich wierzących, celowo lub nieumyślnie, skłaniają się wprost ku temu pogładowi. Inni nie podzielają tego poglądu. W rzeczywistości inni wierzą, że to ci, którzy otrzymali dar, o którym wspomniałem wcześniej.

Apostołowie, prorocy, ewangeliści, pastory i nauczyciele to ci, którzy powinni wyposażać świętych. Czy rozumiesz, jak to robią? To, co mówią, brzmi następująco. Przywódcy są obdarzeni, a to przywódcy to robią.

Mogę niemal powiedzieć, że można znaleźć uczonych katolickich, którzy mocno skłaniają się ku temu kierunkowi, ponieważ pasuje on do ich struktury kościelnej, co sprawia, że przywództwo kościoła bardziej należy do tych, którzy zostali obdarzeni boską mocą, aby wyposażać resztę świętych. Pozwólcie, że przedstawię wam diagram, który może to faktycznie zilustrować. Tak więc w tym sensie przywódcy są uzdolnieni, a zatem ci uzdolnieni faktycznie wyposażają świętych.

Są obdarzeni darem służby i budowania ciała Chrystusa. Ten szczególny pogląd wyraźnie rozróżnia świeckich od duchownych. Duchowieństwem stają się ci, którzy mają dar apostołów, proroków, ewangelistów, pastorów i nauczycieli.

Świeccy to ci, którzy zostali wyposażeni przez duchowieństwo, a wszystkie te poglądy sprawiają, że rozdział 12 Listu do Efezjan jest dobrym miejscem do walki. Co mówi tekst? Jeśli chodzi o dary duchowe, jak wiemy na przykład w Liście do Koryntian, dary nie są dyskryminujące. Każdemu dany jest dar, ale w rozdziale 12 Listu do Rzymian i w Liście do Efezjan 4 powiedziano nam również, że otrzymują swój dar lub łaskę według miary.

Innymi słowy, zdolności są wnoszone. To, kim jesteśmy, ponieważ Bóg wie, co możemy zrobić, umieszcza się tutaj. Jest bardzo prawdopodobne, że tekst ma na celu przekazanie, że ludzie, którym dano te dary, dokonują wyposażenia, ale sposób, w jaki to się robi, nie ma ustanawiać struktury władzy.

Ale pokazać, jak wywiązują się ze swoich obowiązków. Więc doszukiwanie się w tym struktur władzy może być zbyt wiele, ponieważ niektórzy z tych, którzy są wyposażeni, odkryją również swój dar bycia nauczycielami jutro, a inni. I tak, ta dychotomia struktur władzy może być problematyczna pod tym względem.

Podoba mi się to, co jeden z kolegów powiedział na ten temat, a Frank ujmuje to w ten sposób. Wniebowstąpiony i triumfujący Chrystus udzielił każdemu wierzącemu odpowiedniej miary łaski. Spośród tych, których obdarował, Paweł wymienia pięć grup, które są specjalnie wyposażone, aby przygotować innych wierzących do pracy w służbie.

Apostołowie, prorocy, ewangeliści, pastorzy i nauczyciele. Ci obdarzeni darem posługi słowa i ci, których wyposażają do posługi, współpracują, aby budować ciało Chrystusa. A ostateczny wynik jest taki.

Robią tak, aż – jak powiedział Paweł – wszyscy osiągniemy i zauważymy, że temat jedności pojawia się ponownie. Wszyscy osiągniemy jedność wiary i poznania syna Bożego. Prawdopodobnie możesz zapytać, dlaczego nie zauważyłem tego wszystkiego, podczas gdy powtarzający się temat wiary i wiedzy jest jak dotąd nieefektywny.

Ponieważ dla Pawła wiara i wiedza są integralnymi częściami utrzymania tej jedności nienaruszonej. Modli się o nią; mówi o niej, zachęca ich i wyjaśnia, że właśnie tym ma być kościół. Członkami, którzy mają wystarczającą wiedzę, aby upewnić się, że robią swoją część, aby funkcjonować we wspólnocie wiary w duchu jedności.

Kiedy to robią, celem jest, aby ci utalentowani ludzie wyposażyli świętych, aby stali się dojrzały. To słowo jest jednym z tych słów, które uważam za interesujące w sposobie, w jaki jest wymawiane. Myślę, że mam dziwny akcent i widzę, że niektórzy moi amerykańscy przyjaciele mówią mature, a niektórzy mature, i nie wiem, jak to się powinno wymawiać.

Więc mówię dojrzały. Skłaniam się ku Brytyjczykom, którzy również powiedzieliby dojrzały, więc powiedziałbym dojrzały. Być dojrzałym, męskość to mieć podstawową wiedzę i doświadczenie życiowe, aby nie być łatwowiernym lub podatnym na zranienie.

Niełatwo cię zachwiać, ponieważ to poczucie dojrzałości przyszło wraz z doświadczeniem i pozwoliło ci wiedzieć, co naprawdę reprezentujesz, a czasem nawet wyrazić to jasno i mądrze. Do dojrzałej męskości i do miary wielkości pełni Chrystusa. Do pełni bycia w Chrystusie.

Pełnia pełni wzrostu Chrystusa oznacza, że brakuje jej czegośkolwiek w odzwierciedlaniu osobowości, w jaki sposób ciało Chrystusa ma funkcjonować. A w tym ciele Chrystusa myślenie o pełni wzrostu ciała Chrystusa przypomina mi Pierwszy List do Koryntian 12, gdzie Paweł mówi o darze i fakcie, że wszyscy jesteśmy obdarowani wszystkimi tymi darami jako wierzący, aby pomóc budować razem ciało Chrystusa. Używając obrazowania ciała, mówi, co się stanie, jeśli jedna część ciała powie, że nie potrzebuje drugiej, a mimo to istnieją różne części ciała, podkreślając to, co teologowie nazwali jednością w różnorodności.

Chociaż mamy różne dary, ci, którzy są obdarowani, wyposażają kościół, a w kościele będą ludzie, którzy mają różne zdolności zgodnie z miarą zdolności lub umiejętności, które dał im Bóg, więc wszyscy możemy pracować, aby pasować do siebie, aby budować kościół razem, a to jest cel, który jest pragnieniem Pawła tutaj, że jeśli

obdarowani ludzie wykonują swoją pracę, aby wyposażyć świętych, możemy wszyscy osiągnąć tę postawę, pełną postawę odzwierciedlającą pełnię Chrystusa we wspólnocie wiary. Drugą częścią celu jest to, że nie będziemy już dziećmi. Robi ostry kontrast z dojrzałością i mówi, że teraz ma nadzieję, że kościół nie stanie się tym, nie będzie już jak dzieci rzucone tam i z powrotem ciężarem jak fale niesione każdym wiatrem doktryny przez ludzką przebiegłość przez przebiegłość w oszukańczych schematach ma nadzieję, że kościół będzie dojrzały do tego stopnia, że nie będzie podatny na zranienie jak dzieci i nie będzie tak stabilny, będąc rzuconym jak fale na Morzu Atlantyckim.

Dorastałem w części Atlantyku, która jest tak okropna pod względem tego, jak działają fale. Druga i trzecia część jego celu to, aby mogli pod każdym względem wzrastać w Nim, który jest głową, Chrystusie. Chrystus jest głową.

To od niego całe ciało jest połączone. Jego nadzieją jest, że gdy obdarowani ludzie wyposażają świętych, wszyscy oni zostaną połączeni i trzymanii razem w Chrystusie Jezusie przez każdy staw, w który wszyscy są wyposażeni. Gdy każdy duch działa prawidłowo.

Innymi słowy, jeśli ktoś jest ręką, głową, stopami, wszyscy pracują razem, aby ciało Chrystusa rosnęło. A gdy rośnie i buduje siebie, robi to w miłości. Zjednoczeni budujemy.

Paweł, napominając kościół w Efezie i jego szerszym regionie, wzywa ich do zrozumienia, o czym mówi i ducha jedności, który musi zwyciężyć. Zaczął od ogólnego napomnienia i ustanowił potrzebę gorliwej pracy na rzecz jedności ducha, który ma być stanem kościoła, aby utrzymać i zachować to słowo. Następnie mówi, że mają więcej wspólnego z Grekiem, Żydem lub Rzymianinem.

Mają siedem cech wspólnych, a wszystkie z nich są wprowadzane przez podkreślenie słowa jeden, aby podkreślić jedność. A potem mówi dalej, tak, teraz, gdy to wiesz, pozwól, że przypomnę ci, że Chrystus, zwycięski Chrystus, który pokonał moce zła i którego wszystkie moce zostały podporządkowane, dał wielki dar swojemu ludowi. Dał apostołów, proroków, ewangelistów, pastorów i nauczycieli, aby wyposażić świętych, aby jedność, o której wspominał na samym początku, dobrze działała.

Ale sposób, w jaki uchwycił język, faktycznie przypomina nam, że ten duch miłości, nuta, na której zakończył trzeci rozdział, ma być tak rozpowszechniony, by przenikać każdy aspekt życia wspólnoty. Argument Pawła jest taki. Kościół jest stworzony, by być jednym.

Każdy człowiek ma swoją część. Nikt nie jest zwolniony. Ci, którzy mają szczególne dary, mają większą odpowiedzialność.

Razem powinniśmy wszyscy pracować nad utrzymaniem tej jedności. I razem zbudujemy ciało Chrystusa, aby było tym, czym ma być. Mam nadzieję, że na poziomie osobistym dostrzegasz wizję Efezjan w swoim kościele i swoim życiu.

Niech ten duch jedności, o którym mówi, będzie czymś, co chciałbyś osiągnąć z siłą i łaską, którą ci dał. I chciałbyś pracować nad tym, aby stało się to rzeczywistością w twojej lokalnej parafii. Niech Bóg cię błogosławi za dołączenie do nas w tym studium.

Czekam na więcej takich studiów z Tobą na temat Efezjan. Dziękuję bardzo.

To jest dr Dan Darko w jego serii wykładów na temat Prison Epistles. To sesja 26, United We Build, Ephesians 4:1-16.